

Arrest

nr. 338 457 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. NKANU NKANU
Auguste Reyerslaan 106
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 7 april 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 september 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 oktober 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2023 werd ingediend door :

M. (...) B. (...), C. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Kinshasa op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 27.09.2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd finaal beëindigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 28.03.2023 met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer anderhalf jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt in onderhavig verzoek aan zwanger te zijn van de heer D. (...) M. (...) R. (...), die over onbepert verblijf beschikt in België. Bovendien zijn zij met elkaar gehuwd volgens het gewoonterecht in het land van herkomst. Er wordt geargumenteed dat het kind van betrokkene via de vader een legaal verblijfsstatuut zou verkrijgen. Intussen is het kind, D. (...) M. (...) J. (...), geboren op 15.08.2023. Het kind beschikt niet over legaal verblijf ondanks dat mijnheer D. (...) M. (...) een prenatale erkenning heeft willen uitvoeren. Er is namelijk een onderzoek schijnerkenning gevoerd naar deze erkenning van het kind door mijnheer D. (...) M. (...). Dat onderzoek werd negatief afgesloten met een beslissing om de erkenning niet te acteren. Dit element kan bijgevolg niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Betreffende het invoeren van art. 8 van het EVRM dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor betrokkene en haar minderjarige zoon geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene verwijst verder naar haar samenwonen met haar partner en haar gezinsleven. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie met haar partner, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar het land van herkomst uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot

verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verwijst enkel op vage wijze naar haar beweringen in het kader van haar VIB, echter dit VIB werd negatief afgesloten. Het CGVS concludeerde namelijk op 10.11.2022: "au vu de ce que précède, le Commissariat Général estime ne pas disposer d'éléments suffisants pour considérer l'existence, dans votre chef, d'une crainte actuelle fondée de persécution au Congo au sens de la convention de Genève de 1951 ou que vous encourriez un risque réel d'atteintes graves telles que définies à l'article 48/4 de la Loi sur les étrangers (loi du 15 décembre 1980)."

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat zij geen strafrechtelijk verleden heeft en niet bekend is bij de politiediensten en dat zij over een blanco strafblad beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene bevindt zich in een moeilijke economische en financiële situatie. Daardoor zou het onmogelijk zijn om de nodige uitgaven te doen om de reis terug te maken en om in het land van herkomst in haar onderhoud te voorzien gedurende de procedure. Hieromtrent dient enerzijds te worden gezegd dat bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking komt voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Anderzijds toont betrokkene niet aan dat zij niet zou kunnen werken in het land van herkomst om op die manier in haar onderhoud te voorzien gedurende de periode van de procedure. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene reeds sinds 2021 in België verblijft, dat zij integratiecursussen heeft gevolgd, dat zij bezig is met het aanleren van de Nederlandse taal, dat zij zich wilt aanpassen aan de zeden en gewoonten van het Belgische volk, dat zij beschikt over een geslaagde integratie met daarbij een aanpassing aan de Belgische cultuur, dat zij gewerkt heeft tijdens haar VIB, dat zij een religieuze gemeenschap bezoekt, dat zij sinds haar aankomt heeft geschikt naar de socioculturele waarden van het Belgische volk waaronder het beheersen van het Frans, dat zij een attest van verzekering voorlegt en de uitspraken van Geert Verbouwhede) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Eveneens op 5 september 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 oktober 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: M. (...) B. (...), C. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarige kind, is het in het belang van de kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waaruit blijkt dat zij momenteel niet zou kunnen reizen en dat er geen medische behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Op 20 november 2025 ontvangt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van verweerder een schrijven waarin hij meedeelt dat verzoekster op 30 mei 2025 een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder voegt daarbij een kopie van de door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Artikel 9bis, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing houdt geenszins in dat verzoekster automatisch in het bezit wordt gesteld van een verblijfsrecht. In het geval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing komt verzoekster in de situatie terecht waarbij haar aanvraag opnieuw hangende is, aangezien er door de vernietiging een nieuwe beoordeling vereist is van verweerder. Ingevolge de bovenvermelde bepaling, zal verzoekster omwille van het indienen van haar nieuwe aanvraag van 30 mei 2025 geacht worden afstand te hebben gedaan van haar aanvraag van 7 april 2023, die tot de thans eerste bestreden beslissing heeft geleid. Ze kan aldus geen voordeel meer halen uit de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, daar een eventuele vernietiging van deze beslissing in geen enkel geval nog kan resulteren in het toekennen van een verblijf.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Over de rechtspleging

Op 26 november 2025 maakt verzoekster aan de Raad een “verzoek tot horen om de procedure voort te zetten ter bevestiging van het belang en betwisting van de intrekking van het verzoek” over. Verzoekster stelt hierin het volgende:

“Ik heb de eer u mee te delen dat mijn cliënte, hierboven geïdentificeerd, wenst te worden gehoord teneinde de lopende procedure voor uw rechtscollege voort te zetten.

In deze procedure vraagt verzoekster de nietigverklaring van de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek om verblijf toegelaten op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door de verwerende partij op 5 september 2024.

Zij stelt zich ter beschikking van uw rechtscollege en wenst zo spoedig mogelijk te worden opgeroepen teneinde haar belang bij de voortzetting van haar vordering te bevestigen.”

Er moet echter worden gewezen op artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”.

§2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Op 8 november 2024 heeft verweerder een nota met opmerkingen ingediend waarin hij verzoekt om het beroep te behandelen via de louter schriftelijke procedure conform artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

Op 12 november 2024 wordt verzoekster in kennis gesteld van de nota met opmerkingen, inclusief het verzoek van verweerder om het beroep te behandelen via de louter schriftelijke procedure conform artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

Indien verzoekster niet akkoord is met de behandeling van het beroep via de louter schriftelijke procedure, komt het haar toe om, overeenkomstig artikel 39/73-2, §2 van de Vreemdelingenwet, binnen de vijftien dagen haar bezwaar kenbaar te maken aan de Raad. Indien verzoekster binnen de vijftien dagen geen bezwaar uit, wordt zij geacht in te stemmen met de behandeling van het beroep via de louter schriftelijke procedure.

Op 19 november 2025 verzendt de Raad aan verzoekster een beschikking waarbij ze ervan in kennis wordt gesteld dat de voorzitter van de IXde kamer instemt met het verzoek van de partijen tot het gebruik van de louter schriftelijke procedure en waarbij de debatten worden gesloten op 27 november 2025. Verzoekster kan een pleitnota indienen tot op de dag van het sluiten van de debatten.

Er moet op worden gewezen dat verzoekster niet tijdig bezwaar heeft geuit tegen de behandeling van het beroep via de louter schriftelijke procedure overeenkomstig artikel 39/73-2, §2 van de Vreemdelingenwet. Immers werd verzoekster reeds op 12 november 2024 in kennis gesteld van de nota met opmerkingen, inclusief het verzoek tot behandeling van het beroep via de louter schriftelijke procedure, en beschikte zij sindsdien over vijftien dagen om haar bezwaar aan de Raad kenbaar te maken. Er kan dan ook geen rekening worden gehouden met het verzoek tot horen dat verzoekster op 26 november 2025 heeft ingediend.

In zoverre verzoekster met haar schrijven van 26 november 2025 wenst te betwisten dat ze geen belang meer heeft bij het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, stond het haar vrij haar standpunt daaromtrent uiteen te zetten in een pleitnota, die kon worden ingediend tot en met 27 november 2025.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 9bis, 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en van de manifeste appreciatiefout. Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Attendu que l'article 9bis § 1er de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :

« Lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité dans laquelle il séjourne, qui la transmettra au Ministre ou à son délégué. Quand le Ministre ou son délégué accorde l'autorisation de séjour, celle-ci sera délivrée en Belgique ».

Concernant la définition de la notion des circonstances exceptionnelles :

Que la jurisprudence constante de votre conseil ainsi que le Conseil d'État définit ces « circonstances exceptionnelles » comme « des circonstances qui rendent particulièrement difficile, voire impossible, un retour dans le pays d'origine. »

Qu'à cet égard, rappelons que « l'examen de la demande 9bis sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour » ; ce qui est le cas en l'espèce.

Qu'à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis, la requérante a invoqué un nombre important d'éléments et de preuves démontrant son intégration sociale en Belgique, les liens tissés au cours de son séjour, ainsi que des éléments concernant sa vie privée et familiale.

Que de nombreuses pièces justificatives ont été jointes à la demande afin d'étayer ses dires. Ces éléments ont été invoqués dans la demande de séjour tant au titre d'éléments de recevabilité que de fondement. Car, ces éléments rendent particulièrement difficile, voire impossible son retour, même temporaire dans pays d'origine pour lever l'autorisation au séjour en Belgique.

Ces éléments sont susceptibles de justifier l'octroi d'une autorisation de séjour humanitaire à la requérante. Nonobstant la pertinence de ces éléments, la partie adverse a cas même prit à l'égard de la requérante une décision d'irrecevabilité accompagnée d'un ordre de quitter le territoire.

Que la partie adverse rejette en bloc l'ensemble des éléments invoqués par la requérante, au motif que :

« les éléments cités ne constituent pas une circonstance exceptionnelle pour laquelle l'intéressée ne peut qu'introduire la demande d'autorisation de séjour selon la procédure normale, à savoir via le poste diplomatique ou consulaire compétent pour le lieu de séjour ou le lieu de séjour à l'étranger. »

Que la décision litigieuse prise par la partie adverse se borne à mentionner que :

« l'obligation de retourner dans le pays d'origine n'entraîne pas une rupture de la relation avec son partenaire, mais seulement un éventuel éloignement temporaire du territoire qui n'entraîne pas de désavantage grave et difficile à réparer. L'obligation de retour ne concerne qu'un éloignement temporaire du territoire, ce qui n'implique pas que la personne concernée soit définitivement séparée de son partenaire, ce qui ne causera pas de préjudice irréparable ou grave. »

S'appuyant pour ce faire sur plusieurs arrêts du conseil du contentieux des étrangers, tout incompatibles d'être invoqués dans le cas d'espèce.

Alors que, selon le Conseil d'État, l'article 9 alinéa 3, devenu 9 bis à la suite de la loi du 15 septembre 2006, a été voulu par le législateur pour rencontrer « les situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » (C.E., arrêt n°131.830, du 27 mai 2004, RDE 2004 n°129, p. 129).

Que le même Conseil d'État a jugé que :

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation de séjour » (C.E., arrêt n°88.076 du 20 juin 2000 ; C.E. 127.131., du 16 janvier 2004, RDE 2004, n°127, p.62).

La décision de la partie adverse condamne la requérante à devoir abandonner sa famille, son mari et ses deux enfants mineurs dépendants totalement d'elle, pour aller pendant un temps indéterminé, dans son pays d'origine pour lever l'autorisation au séjour en Belgique.

La Cour européenne des Droits de l'Homme considère que les liens établis dans le pays de résidence, notamment les relations familiales stables avec un partenaire et des enfants mineurs, sont protégés par l'article 8 de la CEDH.

Obliger la requérante à retourner dans son pays d'origine pour demander une autorisation de séjour peut fragiliser ces liens, même temporairement, et constituer une atteinte disproportionnée à son droit à une vie familiale, surtout si le partenaire et les enfants mineurs de la requérante ne peuvent pas l'accompagner.

Qu'au regard de ce qui précède, la partie adverse a manifestement violé les dispositions des articles 8 de la CEDH et 22 de la Constitution. Dans le même sens, il faut le rappeler que ces dispositions ont une valeur supérieure à la loi de police appliquée par la partie adverse.

Cette décision ne respecte pas le principe de proportionnalité et du raisonnable. Que compte tenu de ce qui précède, la décision déclarant irrecevable la demande de la requérante sur base de l'article 9 bis doit être annulée.

Que force est de constater que la partie adverse prend une décision stéréotypée, impersonnelle, en ne prenant pas en compte la situation personnelle de la requérante ni l'intérêt supérieur de l'enfant, encore moins les autres motifs avancés par la requérante à l'appui de sa demande.

Concernant l'intérêt supérieur de l'enfant, dans son arrêt n° 230.623 du 20/12/2019, Votre Conseil a considéré :

« Qu'il est tenu compte, à titre de circonstances exceptionnelles, l'intérêt supérieur des enfants, (scolarité et naissance sur le territoire, absence d'attache dans leur pays d'origine. »

En l'espèce, la requérante est mère de deux enfants mineurs nés et scolarisés en Belgique et qui n'ont aucune attache dans leurs pays d'origine.

La requérante restant dans l'ignorance de la raison pour laquelle sa demande a été déclarée irrecevable, étant donné qu'entre autres motifs avancés, se trouve être la naissance de son enfant dans le territoire et son mariage avec Monsieur D. (...) M. (...) R. (...).

Pourtant, la requérante a pris le soin de préciser au moment de sa demande d'autorisation de séjour qu'elle était non seulement mariée à une personne autorisée au séjour, mais aussi qu'elle était enceinte de cette personne.

En plus, la requérante observe qu'outre l'enfant invoqué lors de la demande de séjour, elle a donné naissance le 15 août 2023 à un deuxième enfant qui dépend forcément d'elle. Un autre aspect factuel empêchant son retour.

Elle se prévaut de la constitution d'une cellule familiale durable avec une personne autorisée au séjour en Belgique avec qui elle a deux enfants mineurs.

Certes, le mari de la requérante, qui est à la fois le père de ces deux enfants, a bien sûr rencontré et continu de rencontrer des difficultés pour faire établir juridiquement sa filiation à l'égard de ses enfants, mais force est d'informer votre Conseil qu'une procédure judiciaire est pendante devant le tribunal de première instance, tribunal de la famille de Bruxelles.

Vus sous cet angle, la requérante et son premier enfant sont tous deux parties prenantes à cette procédure pendante devant le tribunal de la famille de Bruxelles. Ils sont en attente d'une convocation pour passer devant le juge de la famille de Bruxelles. Ce refus de reconnaissance décidé par l'officier d'état civil ne peut en aucun cas justifier le refus de la demande de séjour faite par la requérante.

Ce dossier judiciaire encours est aussi l'une des raisons supplémentaires pour lesquelles la requérante et son enfant mineur ne sauront retourner dans leur pays d'origine au risque de perdre inutilement leur intérêt à cette procédure pendante devant le tribunal de la famille de Bruxelles.

Les motifs de la décision attaquée ne correspondent pas ni ne répondent pas à la situation réelle et actuelle de la requérante, de telle manière que l'objectif de la loi du 29 juillet 1091 sur la motivation formelle des actes administratifs n'est pas rencontré.

Que la partie adverse ne conteste pas les liens durables de la requérante avec une personne autorisée au séjour sur le sol belge ni la dépendance des enfants mineurs de la requérante à celle-ci. Cependant, nonobstant cette situation objective l'empêchant de retourner au Congo, la partie adverse lui en joint cas même de repartir pour une durée indéterminée au Congo pour lever l'autorisation au séjour. Chose qui est pourtant extrêmement difficile à organiser matériellement par la requérante.

Que la partie adverse n'explique pas pourquoi les éléments évoqués par la requérante n'empêchent nullement un retour temporaire au pays d'origine afin d'y lever les autorisations nécessaires, mais se contente de l'affirmer sans autre précision qu'elle peut toutefois y retourner.

Que la motivation adoptée ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement à la requérante de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie adverse estime que ni les éléments de la vie privée ni l'intégration de la requérante ne sont pas de nature à lui permettre d'introduire une demande d'autorisation de séjour depuis le territoire belge.

Que l'absence d'exigence d'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard dans la mesure où le motif susmentionné (la vie privée familiale) constitue une valeur supérieure à la loi de police qu'applique la partie adverse.

Cette dernière est censée accorder le séjour sollicité par la requérante, sauf s'elle peut justifier des causes légalement admissibles dans une société démocratique pour ne pas accorder à la requérante le séjour sollicité. Quad non.

Le motif de la décision adoptée par la partie adverse est stéréotypé, elle incarne une position de principe adopté à priori par elle. La partie adverse a décidé ainsi sans aucune appréciation d'éléments spécifiques et exceptionnels invoqués par la requérante.

Qu'admettre le raisonnement de la partie adverse revient à considérer que le droit à la vie privée familiale consacré par l'article 8 de la CEDH et l'article 22 de la Constitution belge ne sont qu'une coquille vide. Sans

autre précision et sans répondre spécifiquement aux éléments développés par la requérante dans ce sens en termes de requête, la partie adverse viole le principe de soin et le devoir de minutie. La réponse donnée par l'acte attaqué est manifestement lacunaire et inadéquate, violant ainsi le principe de l'exercice effectif du pouvoir d'appréciation.

Que, ce faisant, la partie adverse s'illustre en l'espèce dans un cas d'absence de motivation adéquate et viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 visés au moyen. Pareille motivation viole également l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 en ce qu'elle ajoute une condition à la loi.

Que la décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée en droit, contrairement à ce que prétend la partie adverse. À défaut de se fonder sur la moindre motivation crédible, la partie adverse se complait dans une forme dangereuse d'arbitraire administratif.

Cette décision mérite donc d'être annulée.

Concernant la vie privée et familiale de la requérante au sens des articles 8 CEDH et 22 de la Constitution belge :

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme consacre le droit à une vie privée et familiale et est libellé comme suit :

« . Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie privée » ni celle de « vie familiale ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère cependant que la notion de vie privée est « une notion large, non susceptible d'une définition exhaustive (Niemietz c. Allemagne, § 29 ; Pretty c. Royaume-Uni, § 61 ; Peck c. Royaume-Uni, § 57), qui peut « englober de multiples aspects de l'identité physique et sociale d'un individu » (S. et Marper c. Royaume-Uni [GC], § 66) » ainsi que « le droit pour tout individu d'aller vers les autres afin de nouer et développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur, soit le droit à une « vie privée sociale » (Bărbulescu c. Roumanie [GC], § 71 ; Botta c. Italie, § 32) »1, y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Que si l'article 8 de la Convention ne peut être interprété comme garantissant, en tant que tel, le droit à un type particulier de titre de séjour, la CEDH considère que la solution proposée doit permettre à l'individu concerné d'exercer sans entrave son droit à la vie privée et/ou familiale (B.A.C. c. Grèce, § 35 ; Hoti c. Croatie, § 121).

La Cour estime ainsi que :

« L'article 8 protège le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. »

Qu'en l'espèce, il n'est pas contestable que la requérante entretient une vie privée au sens de l'article 8 en Belgique avec son mari et ses enfants. À l'appui de sa demande, la requérante a en effet invoqué un nombre important d'autres éléments et de preuves démontrant son intégration sociale en Belgique, les liens tissés au cours de son séjour, ainsi que des éléments concernant sa vie privée, plus précisément avec ses proches et autres membres de sa famille vivant en Belgique. Sa vie privée au sens de l'article 8 en Belgique (qui en est devenue le centre névralgique de ses intérêts) est ainsi établie.

Que l'appréciation faite du droit à la vie privée et familiale de la requérante par la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et viole l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 ainsi que l'article 8 de la CEDH.

Que la Cour de Strasbourg a en effet affirmé, dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8§2 offraient, sur ce point, des indications fortes utiles.

Qu'il est reconnu que les autorités publiques doivent s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie privée et familiale. Mais ces autorités doivent aussi parfois agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale.

Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique ». De plus, il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie familiale soit « proportionnée », c'est-à-dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie familiale et/ou privée et la gravité du trouble causé à l'ordre public .

Que comme l'a souligné le Conseil d'État, en son arrêt du 25 septembre 1986 : « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie privée et familiale. »

Qu'en l'espèce, il ressort des éléments précités que la requérante a déployé ses efforts pour être attachée à la communauté belge au point qu'elle y est aujourd'hui manifestement ancrée durablement. La décision attaquée porte ainsi atteinte à la vie familiale et privée de la requérante.

Attendu que l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dispose, par ailleurs, que : « Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ». L'article 3 dispose, quant à lui, que : « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

Qu'en l'espèce, la motivation de la décision attaquée ne permet aucunement à la requérante de comprendre en quoi cette décision ne constitue pas une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale de la requérante.

La motivation de la décision attaquée ne permet pas non plus à la requérante de comprendre en quoi la mise en balance des éléments invoqués à l'appui de sa demande de séjour a été faite d'une quelconque manière ; la partie adverse se contentant d'exposer les intérêts de l'État sans évaluation de tous les éléments et circonstances pertinents caractérisant la vie familiale de la requérante. La partie adverse n'a par ailleurs pas davantage pondéré concrètement les intérêts de l'un par rapport à l'autre par la suite.

Que la requérante n'arrive pas non plus à comprendre en quoi l'acte attaqué constituerait un juste équilibre à ses intérêts particuliers, aux intérêts des enfants et l'intérêt général de la société belge, alors même qu'elle y est particulièrement impliquée. La limitation de son droit à la vie privée est donc totalement disproportionnée.

Que la décision attaquée violent l'article 8 de la CEDH ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. Elles doivent, pour cette raison, être annulées.

Que la partie adverse a fait preuve d'une motivation stéréotypée et n'a pas procédé à une balance des intérêts, pourtant indispensable dans l'analyse de l'atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de la requérante par rapport aux objectifs légitimes fixés par le paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH.

Par ailleurs, la partie adverse suppose dans sa motivation qu'il ne s'agit que d'une rupture temporaire des liens familiaux avec son mari. Certes, mais en cas de retour, il n'existe pourtant aucune garantie future quant au retour effectif de la requérante sur le sol belge.

En effet, dans la décision attaquée, la partie adverse préjuge une suite négative sur le fondement de la demande de la requérante. Or, la partie adverse ne peut préjuger du fond de la demande à l'étape de la recevabilité.

D'une part, parce qu'elle ne devrait s'être contentée que d'examiner la recevabilité de ladite demande et non le fond.

D'autre part, étant donné qu'elle semble avoir déjà préjugé négativement du fond de la demande quant aux éléments de la vie privée familiale de la requérante, elle viole la loi.

Il est donc permis de considérer qu'elle appréhendera identiquement ces éléments comme elle a fait anticipativement à l'étape de la recevabilité.

C'est qui n'est pas un comportement légalement admissible dans le chef de la partie adverse en ignorant les éléments pertinents invoqués et demandant le retour « temporaire » de la requérante dans son pays d'origine pour solliciter le séjour.

En conséquence, le retour au pays d'origine ne peut être considéré comme temporaire, mais doit être apprécié dans un cadre définitif pour se prononcer valablement sur le préjudice et la manière dont est affecté le droit à la vie privée et familiale de la requérante par la légèreté avec laquelle est traité ce dossier par la partie adverse.

Pourtant, en adoptant une telle position, la partie adverse, n'effectue aucune balance des intérêts et ne s'explique pas quant aux risques pour la requérante et son enfant mineur de ne plus jamais revoir les personnes qui leur sont devenues chères et qui sont devenues leurs proches (marie, père, autres membres de famille, amis et connaissances) au cours de longues années passées sur le territoire belge.

Une mise en balance par laquelle la partie adverse aurait énoncé clairement les éléments favorables à la requérante et expliqué les motifs pour lesquels les exigences de l'ordre public auraient dû prévaloir était nécessaire pour que la motivation puisse être considérée comme étant adéquate.

Que la partie adverse n'énonce pas de manière circonstanciée comment elle a établi la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée, l'intérêt supérieur des enfants et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH.

Qu'il est nécessaire que la partie adverse effectue une mise en balance des intérêts de la requérante et qu'elle reproduise les motifs qui justifient, selon elle, les raisons pour lesquelles les exigences de l'ordre public doivent primer sur le droit à la vie privée et familiale de la requérante et de ses enfants.

Que tant la Cour européenne de Justice que le Conseil d'État ont confirmé à travers différents arrêts la nécessité d'une absence de disproportion entre les moyens employés (refus d'accorder une autorisation de séjour et mesure d'expulsion) et le but recherché (politique d'immigration) (Voyez en ce sens, C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111).

Que la décision attaquée ne peut être raisonnablement considérée comme justifiée par un besoin social impérieux et, notamment, proportionnée au but légitime poursuivi (en ce sens, Cour européenne des Droits de l'Homme, 26 mars 1992, R.D.E., 1992, page 162).

Qu'il apparaisse donc manifeste que l'approche relative au droit à la vie privée et familiale invoquée par la requérante par voie de demande n'a pas été appréciée avec la minutie qui devait régir l'action administrative.

En effet, comme susmentionnée, l'approche de la partie adverse est théorique et non pragmatique, or la lésion du droit est effective. Dès lors, il procède de la motivation à une erreur manifeste d'appréciation de la situation de la requérante et une ingérence illégitime dans son droit fondamental.

Une telle ingérence n'est toutefois permise (article 8, 2° de la [CEDH]), que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Or, ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché.

Il incombait à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée, ce qu'elle n'a manifestement pas fait in casu.

Qu'il incombait à la partie adverse d'analyser la légalité de l'exigence fixée par la loi du 15.12.1980 d'imposer à l'étranger de retourner dans son pays d'origine pour y demander, auprès du poste diplomatique compétent, une autorisation pour être admis sur le territoire belge, mais bien d'offrir une analyse concrète de la situation de la requérante en mettant en balance leur intérêt d'appliquer les exigences de la loi du 15.12.1980 vis-à-vis des ingérences que cela engendrerait dans le droit au respect de la vie privée de la requérante.

Or, force est de constater que la partie adverse s'abstient d'expliquer en quoi l'intérêt de l'État d'imposer aux étrangers dont le séjour est devenu illégal de retourner dans leur pays d'origine pour y demander une

autorisation de séjour auprès du poste diplomatique compétent justifie in casu les atteintes à la vie privée de la requérante.

Que le simple fait que la demande d'asile de la requérante se soit clôturée négativement n'est pas relevant, ni le fait que la déclaration de l'enfant auprès de l'officier de l'État civil d'ASSE ait été temporairement refusée n'est pas non plus pertinent.

Contrairement à ce que la partie adverse laisse supposer en utilisant les termes suivants : « demander à la requérante de retourner temporairement ne saurait être jugées disproportionné », cela ne la dispense pas non plus d'analyser concrètement si les atteintes à la vie privée de la requérante sont, in casu, proportionnées.

En effet, la partie adverse dispose bel et bien d'un large pouvoir d'appréciation, quand bien même les liens familiaux de la requérante avec son mari d'une part et ses enfants d'autre part ne sont pas encore juridiquement établis de manière effective, cela ne lui dispense pas de bien motiver sa décision. Tel n'est pas le cas en l'espèce, car il y n'a pas fait le test de proportionnalité dans l'exercice de son large pouvoir d'appréciation.

Qu'il résulte de ce qui précède qu'en s'abstenant d'effectuer un examen de proportionnalité entre l'atteinte à la vie privée de la requérante et la nécessité de lui imposer de retourner dans son pays d'origine pour y introduire sa demande, la partie adverse a violé l'article 8 de la CEDH.

Elle a également manifestement manqué à son obligation de motivation adéquate et violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Que la motivation de la partie adverse suivant laquelle la requérante peut retourner temporairement dans son pays d'origine pour lever les autorisations au séjour en Belgique relève d'une erreur manifeste d'appréciation.

Que bien au contraire, ayant la charge de la preuve, il établit avoir tissé des liens familiaux solides et durables en Belgique. Et donc une vie privée et familiale dont il ne bénéficie plus au Congo et qu'elle ne saura pas abandonner celle constituée en Belgique. Elle avait expliqué que cette situation était de nature à créer un déplacement de son centre d'intérêt du Congo vers la Belgique. Tout son centre d'intérêt se trouve actuellement en Belgique.

Qu'il ne peut être exigé de la requérante la preuve d'un fait négatif. Il n'a plus d'amis au Congo et ne peut en inventer. En ce sens, la demande de la requérante était suffisamment précise et étayée. Sans autre précision et sans répondre spécifiquement aux éléments développés par la requérante, la réponse donnée par l'acte attaqué est sur ce point manifestement lacunaire et inadéquate.

Ce faisant, la partie adverse, en l'absence de motivation adéquate, viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 visés au moyen.

Que la requérante relève que la décision attaquée est en réalité motivée de manière stéréotypée, inadéquate et l'analyse faite de son dossier parcellaire en ce sens que chaque élément invoqué par lui à titre de circonstance exceptionnelle est pris isolément et réfuté in abstracto au lieu de considérer les éléments in concreto et dans leur ensemble.

Que la partie adverse liste fautivement les circonstances invoquées à l'appui de la demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante et les considère individuellement comme non déterminantes. Il lui appartient, pourtant, d'effectuer un examen d'ensemble qui lui seul peut témoigner du sérieux d'une étude et permettre de déterminer la réalité de la 'difficulté' à lever une ASP depuis le territoire d'origine.

Que la requérante liste dans sa demande les circonstances exceptionnelles empêchant un retour dans son pays d'origine pour y introduire sa demande de la manière suivante : son mariage avec une personne autorisée au séjour, la naissance et la scolarité de ses enfants en Belgique, son intégration sociale, sa vie privée et familiale etc.

La motivation de la décision attaquée reprend ces éléments et les écarte les uns après les autres sans les considérer sérieusement ni les examiner comme un ensemble.

Que pris dans leur globalité, les éléments invoqués par la requérante dans sa demande constituent une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction d'une demande de séjour depuis le territoire belge, étant donné que ces circonstances rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine.

Que la requérante ait fait valoir dans sa demande d'autorisation de séjour « les éléments du dossier devant être apprécié dans leur globalité au terme d'un examen d'ensemble » et estime dès lors qu'on ne peut lui reprocher de n'avoir fait aucune argumentation précise et circonstanciée quant au fait que la globalisation des éléments invoqués constituerait en elle-même un motif de recevabilité.

Qu'il est donc de l'obligation de la partie adverse d'expliquer en quoi l'appréciation globale demandée par la requérante des circonstances développées dans sa demande n'est pas de nature à rencontrer la notion de circonstance exceptionnelle rendant un retour au Congo particulièrement difficile, quod non.

Si l'administration est discrète lorsqu'elle peut prendre des décisions, il faut se concentrer sur une façon de faire la décision. Cela ne doit pas être limité à une position stéréotypée (CCE 17 décembre 2014, n°135140). Cette décision doit refléter la prise en compte de tous les éléments présentés (CCE 30 avril 2015, n° 144.657).

Que la partie adverse se limite à décomposer le dossier en plusieurs unités sans laisser transparaître dans le corps de sa motivation la preuve d'un examen d'ensemble.

À ce titre, la motivation fait preuve d'une erreur manifeste d'appréciation dans l'examen du dossier, dans l'appréciation de ses composantes et de leur agencement. Une telle motivation est manifestement inadéquate.

Concernant l'ordre de quitter le territoire, la requérante observe qu'elle viole les articles 7 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers. Celle-ci est motivée de manière suivante :

« Lorsque cet ordre de quitter le territoire a été pris, la situation a été évaluée. Cette évaluation s'appuie sur tous les éléments actuellement présents dans le dossier :

L'intérêt supérieur de l'enfant : La personne concernée étant le représentant légal de l'enfant mineur, il est dans l'intérêt de l'enfant de suivre la situation administrative de sa mère.

Vie familiale : L'obligation de retour dans le pays d'origine n'entraîne pas une rupture des (éventuelles) relations familiales, mais seulement un éventuel éloignement temporaire du territoire qui n'entraîne pas de désavantage grave et difficile à réparer.

L'état de santé : L'intéressé ne fournit aucune preuve médicale récente démontrant qu'elle est actuellement dans l'impossibilité de voyager et qu'aucun traitement médical n'est disponible dans le pays d'origine.

Il n'y a donc aucun élément qui pose problème pour délivrer un ordre de quitter le territoire. »

D'emblée, cette ordre de quitter, à l'instar de la décision d'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour critiqué ci-haut, ne tient pas compte des éléments pertinents et probants de la vie privée familiale de la requérante. Elle viole elle aussi, mais manifestement, les articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle d'une part et les articles 8 de la CEDH et 22 de la Constitution belge d'autre part.

Attendu que la délivrance automatique d'une mesure d'éloignement a été critiquée par la Cour de justice de l'Union européenne dans un arrêt du 23 mars 2006. Sur la base de cet arrêt, l'obligation d'assortir un acte administratif d'une motivation doit permettre à l'administré de comprendre le « pourquoi des choses » et d'être en mesure de mieux accepter les options retenues.

Que le Conseil a rappelé, que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs.

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Que le conseil a également rappelé dans son arrêt n° 283 409 du 17.01.2023 :

« 3.9.2. Le Conseil rappelle également que le Conseil d'État, dans l'arrêt n°253.942 du 9 juin 2022, a considéré que « L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie

familiale de la personne concernée.[...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre [...] cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique [...] eu égard à la portée qu'a cette mesure » (le Conseil souligne).

Qu'en l'espèce, comme il a été démontré, la partie adverse a statué sur base d'une interprétation subjective, partielle et partiale de la situation de la requérante. Les décisions de la partie adverse affectent inévitablement la vie privée familiale de la partie requérante.

Marié à une personne autorisée au séjour et mère des enfants mineurs nés et scolarisés en Belgique de son état, la requérante se voit notifier les décisions de la partie adverse impacte négativement ladite vie privée familiale. Elle ne sait pas à quel saint vouer.

Que par ailleurs, contrairement aux allégations de la partie adverse, la requérante est en relation étroite avec sa famille fondée en Belgique. Qu'il est impossible de conclure dès lors que la partie adverse a tenu compte de la vie privée et familiale de la requérante. Bien au contraire, la partie adverse fait tout pour ignorer la vie privée et familiale de la requérante.

Que dans ces circonstances, la décision attaquée viole les dispositions des articles 7 et 74/13 de la loi du 15.12.1980.

Attendu qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi, relatifs à l'article 7 de la même Loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après la CEDH) (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.)

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Compte de ce fait, les décisions attaquées doivent être annulées."

4.2. De middelen zullen worden onderzocht in zoverre zij zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, namelijk een geldig visum. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Verder motiveert verweerder ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangaande verzoeksters' minderjarige kind(eren) en inzake haar gezins- en familieleven.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de

beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verweerder heeft aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster betoogt dat verweerder niet mag overgaan tot de automatische afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat ze niet in het bezit is van de vereiste documenten wanneer er meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag dit verhinderen, hetgeen in casu het geval is. Verzoekster beroept zich op haar gezinsleven met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen in België dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is verweerder verplicht hiermee rekening te houden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar partner, die in België over een verblijfsrecht beschikt, betwist. Evenmin blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar minderjarige

kinderen betwist. Aldus wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaard.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat het bestaan van minderjarige kinderen in België betreft, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekster de wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind vormt, waardoor het in het belang van het kind is dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt. Wat het gezinsleven van verzoekster met haar in België verblijvende partner betreft, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betreft maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel veroorzaakt.

Aangezien verweerder duidelijk heeft gemotiveerd aangaande de bovenstaande elementen, kan verzoekster niet worden gevolgd waar ze voorhoudt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de overtuigende elementen aangaande haar privé- en gezinsleven in het Rijk.

Verzoekster voert aan dat ze getrouwd is met een persoon die verblijfsrecht heeft in België; dat ze de moeder is van twee minderjarige kinderen die in België zijn geboren en in België naar school gaan en dat ze een nauwe band heeft met haar in België gevestigde familie. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat verzoekster geenszins concreet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing. Zoals reeds is gebleken, heeft verweerder bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster in België minderjarige kinderen alsook een gezinsleven heeft. Hij motiveert dat het in het belang van het kind is om de administratieve situatie van zijn moeder te volgen, aangezien verzoekster diens wettelijke vertegenwoordiger is. Verzoekster toont niet aan dat haar minderjarige kinderen haar niet zouden kunnen vergezellen om, minstens tijdelijk, terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat verzoeksters kinderen over de Belgische nationaliteit of enig verblijfsrecht in België zouden beschikken, noch wordt dit door verzoekster aannemelijk gemaakt. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, zoals verweerder ook aanvoert in zijn nota met opmerkingen, het vaderschap van de kinderen niet juridisch vaststaat. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters partner, met wie zij voorhoudt religieus gehuwd te zijn, het oudste kind heeft willen erkennen, doch dat de ambtenaar van de burgerlijke stand deze erkenning heeft geweigerd na een negatief advies van het parket. Hieromtrent wordt eveneens gemotiveerd in de beslissing van de gemachtigde van 5 september 2024 waarbij de verblijfsaanvraag van verzoekster met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard: *“Intussen is het kind, D. (...) M. (...) J. (...), geboren op 15.08.2023. Het kind beschikt niet over legaal verblijf ondanks dat mijnheer D. (...) M. (...) een prenatale erkenning heeft willen uitvoeren. Er is namelijk een onderzoek schijnerkenning gevoerd naar deze erkenning van het kind door mijnheer D. (...) M. (...). Dat onderzoek werd negatief afgesloten met een beslissing om de erkenning niet te acteren”*. Verzoekster betoogt dat ze tegen deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand beroep heeft aangetekend bij de familierechtbank te Brussel, doch legt hiervan geen enkel bewijs voor. Vooralsnog moet er dus van worden uitgegaan dat verzoeksters partner niet wordt erkend als vader van haar kinderen.

Wat betreft het argument van verzoekster dat de belangen van haar minderjarige kinderen worden geschaad omdat zij in België naar school zouden gaan, wordt opgemerkt dat verzoekster ook hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Het is bovendien onwaarschijnlijk dat de kinderen in België al naar school zouden gaan gelet op hun uiterst jonge leeftijd, namelijk één en twee jaar oud.

Volledigheidshalve kan nog worden gewezen op de beslissing van de gemachtigde van 5 september 2024 waarbij de verblijfsaanvraag van verzoekster met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Ook hieruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen omtrent verzoeksters gezinsleven:

“Betreffende het invoeren van art. 8 van het EVRM dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor betrokkene en haar minderjarige zoon geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene verwijst verder naar haar samenwoning met haar partner en haar gezinsleven. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie met haar partner, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”

Verzoekster toont aldus niet aan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door het nemen van de bestreden beslissing. Ze toont niet aan dat haar gezinsleven met haar partner daadwerkelijk wordt verbroken of dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat het gezinsleven tijdelijk vanuit haar land van herkomst normaal en effectief wordt verdergezet. Het weze herhaald dat verzoekster niet van haar kinderen wordt gescheiden, nu deze de administratieve situatie van hun moeder volgen.

Een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het beroep is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN